

VELKOMMEN TIL

40

DAGE MED

BØN

FOR

BYEN

INDHOLD

INDLEDNING.....	2
JONAS - UGE 1.....	3
JONAS - UGE 2.....	6
JONAS - UGE 3.....	9
JONAS - UGE 4.....	11
JONAS - UGE 5.....	14
JONAS - UGE 6.....	17
PÅSKEMÅLTID.....	20
ASKEONSDAG LITURGI.....	22
FASTEKALENDER - MARTS.....	24
FASTEKALENDER - APRIL.....	26

INDLEDNING

Velkommen til 40 dage med bøn for byen.

I præstenetværket og byens menigheder har vi haft tradition for at indlede året med 21 dage med bøn og faste for byen, menighederne og den enkeltes forvandling.

Vi ønsker at give fællesskabet omkring bønnerne for byens transformation endnu mere plads og følge den tradition som igennem kirkens historie og som millioner af kristne verden over i dag deltager i igennem de 40 dages fastetid op til påske.

Igennem kirkens historie har tiden op til påske altid været en forberedelsestid. 40 dage, hvor gudsrelationen fik mere fokus, ved at andet blev sat til side for at give plads til Kristus i hverdagslivet. Det kunne være noget så konkret som mad, for at opgive ét gudsgivent behov og lade et andet få mere plads - nemlig behovet for at lade sig fylde af Guds ord, nærvær og rige.

Askeonsdag

Fastetiden indledes askeonsdag, hvor traditionen er, at man samles for at indvie sig til de 40 dage ved at bekende synd, og lader et askekors tegne i panden. Askeonsdag er en påmindelse om, at vi kommer af støvet, og skal blive til støv - men vi hører Kristus til, og Han giver os livet.

De 40 dage bliver en lang indøvelse og refleksion over Kristi person, liv, død og opstandelse. Derfor kan det være en god ide på forhånd at gøre sig tanke om, hvad man vil sætte til side i fastetiden, hvad skal du opgive for at livet med Kristus i fællesskab med andre disciple får lov til at fylde mere?

40 dage sammen med Jonas

Som en inspiration til det åndelige liv i de 40 dage har vi sammensat et materiale som tager sit udgangspunkt i historie fra Jonas' bog. Jonas var profet, sendt fra Gud til byen Nineve med et ord om omvendelse, men Jonas selv havde brug for omvendelse og transformation for gøre det, han blev kaldt til.

På samme måde har vi som enkelt personer og menigheder et kald til byen, vi lever i. Vi er helt afhængige af, at Gud skaber nyt i os, så vi kan vidner om Ham i byen.

Materialet er opdelt i uger med en enkel tekst, nogle spørgsmål til refleksion over livet og et kald til at søge Gud. Sammen med teksten er der en lille kalender med en daglig praksis til fastetiden og en liturgi for askeonsdag, som fastetiden kan indledes med.

Find en ven, en gruppe eller en nabo som du kan læse teksten sammen med. Teksten kan både læses med andre disciple, men den er skrevet på en måde, så man også kan læse den med mennesker, der har lyst til at udforske troen på Gud, men som måske ikke er vant til at gå i kirke.

Sammen med materialet til de 40 dage har vi vedhæftet en inspiration til, hvordan man kan fejre påskemåltid med sine naboer og familie.

Materialet er hentet og oversat fra Mars Hill Bible Church, Grand Rapids, USA.

40 dage sammen med andre

40 dage er lang tid, det kræver en indsats at holde fokus og momentum, og derfor er det vigtigt at de 40 dage leves og bæres i fællesskab med andre. Det kan være en god ide at aftale med din menighed, klynge, smågruppe eller familie, hvordan jeres praksis skal være.

Man kan f.eks. aftale at mødes ugentligt og dele de refleksioner, man har gjort sig ud fra teksten. Man kan også skiftes med at mødes og skrive det til hinanden som f.eks. en mail - mulighederne er mange. Det vigtigste er, at man har en plan og nogle folk, som man er ansvarlig sammen med.

Guds fred og glædelig påske.

JONAS - UGE 1

Jonas 1,1-3

"En dag talte Herren til Jonas, Amittajs søn. Han sagde: »Tag af sted til den store by Nineve og råb til dens befolkning, at jeg vil straffe dem for deres ondskab.« Men Jonas ønskede ikke at gøre, hvad Gud havde sagt til ham, så han flygtede i den modsatte retning. Han gik ned til havnebyen Jafø, hvor han fandt et skib, der skulle til Tarshish. Han betalte for rejsen og gik om bord for at sejle til Tarshish og dermed unddrage sig den opgave, Gud havde givet ham".

En aften, hvor jeg var ved at sætte mig ned for at læse en godnathistorie for min 3-årige datter, bad hun mig læse fra en bog med bibelhistorier for børn, som hun for nylig havde fået af sin bedstemor. Jeg slog op i bogen på en tilfældig historie - David og Goliat. Som i de fleste andre børnebøger, var der meget udtryksfulde og farverige billeder af karaktererne i historien: en kæmpe stor vred mand, som stod klar til at få en lille, spinkel

David fra hinanden, et lem ad gangen. Jeg tænkte, at billedet af en kæmpe der slår en anden til plukfisk, nok ikke var det bedste billede at falde i søvn med for en lille pige, så jeg bladrede videre til næste historie: Daniel i løvekulen. Og her var der selvfølgelig billeder af adskillige glubske løver, med vidt åbne gab og savldryppende hugtænder, som med sultne øjne stirrede hen mod hjørnet, hvor en tilsølet, skrækslagen Daniel stod. Det var jo nok heller ikke så smart, så jeg bladrede videre til næste historie: Shadrak, Meshak og Abed-Nego i ildovnen. Hmm ...

Hvorfor er det, at bestemte beretninger fra Bibelen primært eksisterer som børnehistorier i vores tro?

Frederik Buechner giver os et interessant perspektiv på dette sin bog, *The Hungering Dark*: "Jeg har en mistanke om, at det ikke er fordi børn specielt ønsker at høre dem, men mere fordi de voksne ikke ønsker at læse dem, eller i hvert fald ikke ønsker at læse dem for det, som de direkte siger, og derfor i stedet forvandler dem til eventyr og fabler, som ingen behøver tage alvorligt. Men trods al vores krigslist, fortsætter legenderne, myterne med at legemliggøre sandheder eller intuitioner, som det i det lange løb måske er farligere at undgå end at konfrontere".

En anden mulighed er, at vi overlader dem til børnene, fordi disse beretninger beder os om at tro på det umulige. Vi er alt for hærdede af virkeligheden til at tro på sådanne historier; livet lærer os tidligt, at det sjældent er den lille mand der vinder, at sultne dyr bider, og at hvis man leger med ilden, så brænder man sig som regel. Men måske er børnene forvaltere af disse historier, fordi de er de eneste med en fantasi, der er i stand til at håndtere sandheden - at for Gud er selv det umulige muligt.

Gud søger efter mennesker, som vil være partnere med ham i at gøre det umulige muligt.

Spørgsmål

Kan du huske den første gang, du hørte historien om Jonas?

Hvad kan du huske om at høre denne historie som barn?

Frederik Buechner mener, at der i de bibelhistorier vi læser for børnene er en rigdom, som vi som voksne helst ikke vil lægge ører til. Hvad er det i Jonas' historie, som er så vanskeligt for mennesker at høre på? Hvad er vanskeligt for dig i den? Har Gud nogensinde bedt dig prøve at gøre noget som synes umuligt?

Hvad Jonas angår, så var der ikke noget, der kunne være mere umuligt, end at blive sendt til Nineve. Jonas var en hebraisk profet, en israelit. Nineve var hovedstaden i Assyrien – en magtfuld nation, med en lang forhistorie med brutalitet, krig og erobringer.

Faktisk var det Assyrien som i 722 f.Kr. knuste Nordriget i Israel, og sendte dets befolkning i landflygtighed og slettede det permanent fra landkortet. Assyrerne var fjenden. Det var den selvsamme nation, som truede Guds folk. Nineve var et mørkt, et ondt sted. Alligevel siger Gud til Jonas: "Tag af sted til den store by Nineve og råb til dens befolkning, at jeg vil straffe dem for deres ondskab" (Jonas 1,2 BHD).

På hebraisk kan denne sætning dog oversættes på en anden måde: "Tag af sted til den store by Nineve og udråb bekymring for den, for jeg har opdaget deres ondskab".

Gud sender ikke kun Jonas for at råbe til Nineve. Gud sender Jonas for at udråbe bekymring for Nineve. Gud ser på Nineve, den mørke, onde by, og er bekymret.

Det, at Gud sender Jonas til Nineve, ville være som hvis Gud i dag ville sige til en jødisk rabbiner: "Tag af sted til den store by Teheran og udråb din bekymring for den." Eller til en sydkoreansk pastor: "Tag af sted til den store by Pyongyang og udråb din bekymring for den."

Det forekommer Jonas at være en umulig opgave, idet det kræver af ham, at han kan tro, at Guds kærlighed også rækker ud til fjenden. Gud bekymrer sig om, hvad der sker i jordens fjern-

ste afkroge, og han sender sit folk for at være til stede i disse mørke steder.

Spørgsmål

Jesus befaler sine efterfølgere at elske deres fjender. Han siger ikke: "Hvis du har fjender, så bør du elske dem." Den bagved liggende antagelse er, at det at have fjender er en del af det at være menneske i en brudt verden. Hvem er de mennesker, som du opfatter som tidligere eller nuværende fjender? Hvorfor?

Forekommer det dig risikabelt at udstrække Guds kærlighed til en fjende? Hvorfor?

Når du tænker på Jesu liv, hvordan ser du ham så elske sine fjender?

Hvordan kalder Gud dig til at være nærværende blandt dine fjender og være i dialog med dem?

Straks og uden tøven rejser Jonas sig, som han er blevet befalet. Men han rejser ikke til Nineve. I stedet begiver han sig afsted mod Middelhavskysten, for at tage med det første og bedste skib mod Tarshish.

Nineve ligger i nutidens Irak.

Tarshish ligger i det sydlige Spanien, i den modsatte ende af Jonas' verden.

Rejsen med skib ville tage op mod et år, og ville have været umådeligt dyrt og særdeles vanskelig. Tarshish var ikke alene omtrent så langt væk fra Nineve som Jonas kunne komme, men i oldtidens verden opfattede mennesker Tarshish på samme måde, som vi i dag ville opfatte steder som Tahiti eller Hawaii. Det var en flugt, og det synes som om Jonas var parat til at betale en hvilken som helst pris for sin flugt.

De fleste af os kender vejen til Tarshish.

Ligesom Jonas, har vi betalt for turen på et eller andet tidspunkt. Flugten til Tarshish tager for nogen form af shopping, hvor den midlertidige fascination af noget nyt fjerner dine tanker fra Nineve. For andre er det arbejdet – at gå på arbejde eller tage arbejde med hjem gør, at de kan slippe for virkeligt at være til stede derhjem-

me. Andre trækker sig tilbage ind i sig selv; de flygter ved at isolere sig fra alle andre, og holder andre mennesker i armslængdes afstand. Nogen fylder deres liv med travlhed, for at kunne ignorere den indre utilfredshed med livet, hvor andre flygter ind i pornografien, mod en følelse af intimitet, uden forpligtigende bånd.

Tarshish er overalt omkring os, og vi tager tit dertil.

Men sandheden er, siger Eugen Peterson, helt enkelt: "Tarshish er en løgn." Frigørelsen, afledningen, tilfredsstillelsen ved at flygte, er kun et midlertidigt og flygtigt fix. Du kan kun løbe ganske kort, før du indser, at livet på denne side af gærdet hurtigt bliver det samme, som det var på den anden side. Fællesnævneren er, ganske enkelt, dig. Dit eget hjerte.

Og som man siger, der hvor du tager hen, der er du.

Verden har ikke brug for mennesker, der er gode til at springe over gærdet. Den har brug for mennesker som ved, hvordan de skal få det brune græs til at blive grønt igen – mennesker, som er klar til at rejse til Nineve.

Gud inviterer os til at favne mørket, både vores egne skygger og skyggerne i verden omkring os.

Du vil altid kunne finde Gud der i mørket, i ondska-ben, i denne verdens brud og revner. Disse steder er kommet Gud for øje, og han er bekymret. Gud ønsker at møde dig i Nineve, og på dette tilsyneladende umulige sted, ønsker han at forvandle alting.

Spørgsmål

Hvordan flygter du? Hvad er dit Tarshish?

Hvordan tror du det at gå ind i din egen lidelse ser ud?

Hvorfor flygter vi?

Jonas var ikke den første profet på flugt. Moses havde sin portion af flugt. Han havde myrdet en egypter, og da det blev kendt, flygtede han ud i

ørkenen. Moses flygtede fra sin fortid. Elias var også på flugt ind i mellem. Han flygtede ud i vildmarken, efter han havde slået Baalprofeterne, i frygt for at dronning Jezabel ville få ham slået ihjel. Elias flygtede på grund af frygt.

Men Jonas' flugt var anderledes. Det hebraiske udtryk, som anvendes til at beskrive hans flugt, er mi lifnei. Det hentyder til et brud på al kontakt, om at vende ryggen til. Det betyder rent ud sagt oprør.

Faktisk er det det samme begreb som bruges til at beskrive Kains afsked med Edens Have i 1 Mos 4,16: "Derpå rejste Kain væk fra Gud og bosatte sig i landet Nod, som lå øst for Eden". Læg mærke til hvordan der i Jonas 1,2-3 to gange henvises til Jonas' flugt fra Herren. Når bibelske forfattere, og især de hebraiske, ønsker at understrege et punkt, gentages ord eller fraser to eller flere gange.

Jonas flygtede, fordi han troede, at han vidste bedre end Gud, om hvordan verden burde fungere. For så vidt det angik Jonas, så fortjente "dem der" i Nineve ikke at få nogen advarsler. Det eneste Gud burde bekymre sig om angående Nineve, var at udslette dem én gang for alle.

På en måde handler Jonas' flugt om kontrol. Han flygtede til Tarshish ud fra den illusion, at han på en eller anden måde kunne kontrollere Gud, eller i det mindste forpurre det som Gud havde i sinde.

I henhold til Eugene Peterson, så "...sker der noget mærkeligt, når vi får en smag af Gud. Det skete første gang i Edens have og sker til stadighed. Oplevelsen af Gud – ekstasen, fylden af det – ledsages af fristelsen til at genskabe oplevelsen som Gud. Smagen for Gud nedværdiges til en grådighed efter at være Gud" (Under the Unpredictable God, Eugene Peterson).

Så Jonas begav sig ud på den lange rejse mod Tarshish, og syntes at have alting under kontrol. Hans plan fungerede, men der var skyer i horisonten.

Spørgsmål

Som Eugene Peterson påpeger, så lever mange af os i en illusion af at have kontrol. Vi tjener Gud med vores ord, men stoler ofte mere på os selv end på Gud. På hvilke måde stoler du mere din egen kraft end på Guds?

Hvorfor er det så svært at stole på Gud frem for os selv?

Har du oplevet at få frataget din kontrol? Hvad fik det dig til at føle?

JONAS - UGE 2

Jonas 1,4-16

Men Herren sendte en voldsom orkan hen over havet, så skibet var ved at blive knust. Sømandene blev dødsens angst og råbte til hver deres gud om hjælp. De kastede også hele lasten over bord for at lette skibet. Imens lå Jonas nede i lastrummet og sov. Kaptajnen gik ned og vækkede ham. »Hvorfor ligger du her og sover?« råbte han. »Stå op og råb til din gud om hjælp! Måske vil han vise os barmhjertighed og redde os fra at drukne.« Da de var kommet op på dækket, sagde søfolkene til hinanden: »Lad os kaste lod for at finde ud af, hvem der er skyld i denne frygtelige orkan.« Det gjorde de så, og loddet traf Jonas. Så begyndte de anklagende spørgsmål at hagle ned over ham:

»Er det virkelig dig, der er skyld i det her?« »Hvem er du egentligt?« »Hvad bestiller du her?« »Hvor kommer du fra?« »Hvilket folk tilhører du?« Jonas svarede: »Jeg er hebræer. Jeg tilbeder Herren, den Gud, som bor i Himlen, og som har skabt både havet og landjorden.« Så fortalte han dem, at han var på flugt fra sin gud. Mændene blev dybt rystede, da de hørte det. »Hvordan kunne du gøre det?« råbte de. Imens blev orkanen om muligt endnu værre. »Hvad skal vi gøre ved dig, for at din gud kan standse stormen?« »Kast mig i havet,« svarede Jonas. »Så lægger bølgerne sig. Jeg indrømmer, at det er min skyld, at denne orkan har ramt jer.« Besætningen prøvede dog først at ro i retning af land, men det var håbløst. Orkanen var alt for voldsom. Så råbte de til Jonas' gud, Herren:

»Åh, Herre, lad os ikke omkomme på grund af denne mand! Gør os ikke ansvarlige for hans død, når vi kaster ham i havet. Du har jo selv sendt denne orkan!« Så tog de Jonas og kastede ham ud i havet. Øjeblikkeligt lagde vinden sig. Mændene var målløse over Herrens store magt, og de bragte ham ofre og aflagde løfter om, at fra nu af skulle han være deres gud. I mellemtiden havde Herren ordnet det sådan, at en stor fisk slugte Jonas. Jonas var inde i fisken i tre dage.

Profeter levede nogle ejendommelige liv. De råbte op om uretfærdighed, overtrædelser og ondskab. Med jævne mellemrum mindede de Israel om, hvordan de gik fejl af at være den nation, som Gud havde kaldet dem til at være. Og de var ikke bange for at sætte navne på.

Følgelig var de som oftest på kant med Israels folk, særligt dem med magt og autoritet. Israelitterne brød sig ikke om at blive forstyrret af sandheden om, at Guds drøm for verden var uendeligt forskellig fra deres egen.

Esajas' bog fortæller, at de sagde: "Til mine profeter siger de: »Ti stille! Vi vil ikke høre på jer.« Eller de siger: »Lad være med at sige os den ubehagelige sandhed. Vi vil hellere høre noget rart, selvom det måske ikke passer. Tag ikke livet så tungt. Vi har fået nok af al den snak om Israels hellige Gud.«

Der fandtes profeter i Det gamle Testamente som netop handlede på den måde. Disse falske profeter fortalte folket det, de ønskede at høre: Jerusalem, Guds hellige by, kan aldrig besejres. Lad være med at lytte til de klovnede som siger, at hvis I ikke forandrer jeres måder at handle på, så vil Gud sende dom ind over jer – de aner ikke, hvad de snakker om.

Israelitterne foretrak de falske profeter frem for de sande profeter. De foretrak en gud, som tilpassede sig deres dagsorden, og de omgav sig selv med falske profeter, som støttede dem i deres version af Gud.

Det er en form for afgudsdyrkelse, som finder

sted den dag i dag. Vi holder fast i illusioner om, hvordan vi mener verden fungerer, hvordan vi tror Gud virker, og vi bryder os ikke om at blive konfronteret med den tanke, at Gud ikke handler efter vores respektive programmer. Nogle af os holder fast i illusionen om, at livet er fair, at mennesker ved at arbejde hårdt kan trække sig op ved selerne og gøre, hvad som helst de sætter sig for.

Dem som holder fast i denne illusion, bryder sig ikke om Jesu lignelse om arbejderne i vingården: Nogle arbejdere arbejdede en fuld arbejdsdag, mens andre kun arbejdede én time, men begge fik de den samme løn. De bryder sig heller ikke om Jesu lignelse om den fortabte søn, som løb bort og formøblede sin arv, og som alligevel bydes velkommen hjem med en fest.

Jesus siger det klart og tydeligt: Livet er ikke fair. Verdens gang er ikke noget, der kontrolleres af vores anstrengelser. Det afhænger alene af nåden fra Gud som, i sin barmhjertighed, giver, hvad han vil, til hvem han vil, og efterfølgende forventer, at dem han velsigner selv bliver til en velsignelse for andre.

Vi holder fast i illusionen om, at vi har kontrol med tingene, at hvis vi bare spiller vores kort på den rigtige måde, så kan vi få hele verden, inkl. Gud, til at tilpasse sig vores dagsorden. Det er ikke underligt, at det er, når kontrollen tages fra os, at vi føler aller mest angst og uro.

Vi tror, at hvis vi bare holder os til spillets regler og holder os væk fra problemerne, så er der ikke noget ondt, der kan ramme os. Hvis vi bare gør A, B og C, når vi opdrager vores børn, så vil de blive perfekte og kun træffe rigtige valg.

Dernæst er der illusionen om, at Gud kun er til for bestemte mennesker: dem der er som os, og imod visse andre: dem der ikke er som os. Vi ser på "dem" og "de" på samme måde, som Jonas så på folk fra Nineve, Uanset om det er den ene eller anden illusion, vi lever i, så bruger vi dem til at give Gud den form, som passer os bedst. Deraf følger, at dem som er uenige med

os, ikke reelt set er uenige med os. Det er Gud, de er uenige med.

Et af de meste interessante aspekter ved Jesu tjeneste var, at han konstant forstyrrede menneskers opfattelse af, hvem og hvordan Gud er. At vi tillader os selv at blive forstyrret og overrasket over, at Gud er anderledes end det, vi forestiller os, er en betydningsfuld del af at vokse i troen. Jonas forstyrres af kaldet til at gå til Nineve. Farisæerne og de skriftkloge blev forstyrret af Jesu relationer med syndere, toldere og prostituerede. Vi må være opmærksomme på de øjeblikke, hvor Gud forstyrrer os.

Spørgsmål

Vi har en tendens til at være tøvende eller uvillige til at se vores egne illusioner, men at være eksperter når det gælder at se andres. Hvordan oplever du andre forme Gud efter deres eget billede?

Hvordan tror du, at du selv har skabt dit eget Gudsbillede?

Hvornår er du sidst blevet forstyrret af Gud? Oplevede du, at Gud var anderledes end du forestillede dig?

Selvom Jonas aldrig bliver kaldt for en falsk profet, så havde han sine egne illusioner, nemlig at han kunne kontrollere Gud ved at flygte til Tarshish, samt illusionen om, at Gud kun kunne elske Israels folk.

I oldtiden afhang en guddoms storhed af ting som kraft, magt og overlevelsen af den pågældende guddoms folk. At vise barmhjertighed overfor Israels fjende, Nineve, ville derfor fremstille Israels Gud som svag. "Man bønfuldt stammens gud om at slå dens fjender ihjel, da han blev opfattet som den pågældende stammes gud og ikke som fjendens gud" [Heshel, The Prophets].

Forestil dig Jonas som står ved rælingen og stirrer ud over havet, fuldstændig uopmærksom på, at vinden er begyndt at tage til, og at bølgerne vokser minut for minut. Han mumler sandsynligvis noget i retningen af: "Det kan han

da ikke mene. Jeg vil ikke lade ham gøre det. Jeg gemmer mig i Tarshish et stykke tid”.

I overbevisningen om at han har kontrol over tingene, går Jonas ned under dækket for at sove. Så bryder det for alvor løs. Skriften fortæller, at Herren sendte så stærk en storm, at den truede med at flå skibet fra hinanden på åbent hav. Sømændene havde uden tvivl set deres andel af kraftige storme før, men denne her var anderledes. De var skræmte og begyndte at smide lasten overbord, for at lette skibets vægt. Til sidst så de ingen anden udvej end at påkalde hver sin gud, men ingen af dem syntes at lytte.

Kaptajnen går nedenunder og finder en sovende Jonas. ”Rejs dig og råb til din gud!” På dette punkt i beretningen bevæger historiens drama sig med en sådan fart, at vi ofte går glip af noget vitalt. De beder hver især, og kaptajnen bønfalder Jonas, en Herrens profet, om at bede. Men Jonas forbliver tavs. Når vi læser i Bibelen, går vi som regel bare videre med den næste sætning, når vi er færdige med den forrige.

Vi erkender ikke altid den vigtighed tavshed har i beretningen. Forestil dig at en kvinde siger til en mand: ”Jeg elsker dig”. I stedet for at sige, ”jeg elsker også dig”, smiler manden vagt og giver kvinden et akavet knus.

Hans tavshed siger alt; han elsker hende ikke, men kan ikke få sig selv til at sige det. Det er det samme, der sker med Jonas her. I dette øjeblik er hans tavshed en måde at fortælle Gud, at ”Det bliver over mit lig – jeg vil hellere gå til bunds på havet, end at gå til Nineve.” På en eller anden måde lykkes det sømændene at kaste lod, mens skibet vugger voldsomt frem og tilbage, og ffinder på den måde ud af, at stormen skyldes Jonas. Men Jonas giver ikke så let slip på sine illusioner. I stedet beder han sømændene om at smide sig overbord.

Sådan er illusioner. Vi giver ikke så let slip på dem. Faktisk slipper vi dem normalt ikke, før de slet ikke fungerer for os mere. Som med Jonas er det eneste, der kan frelse os nogen gange at

blive smidt, at blive revet ud af vores illusioner. Der findes storme, som opstår ud af ingenting og ødelægger vores dagsorden. Vi bliver bragt i knæ af lidelser.

På mange måder fører storme en form for frelse med sig. De redder os fra os selv, for vi er aldrig mere åbne over for Guds storhed, end når vi er mest bevidste om, hvor små og hjælpeløse vi selv er. Stormene ødelægger vores dagsordener. Det er lidelse, der mere end noget andet, former os til at ligne Jesus. Den blødgør os og åbner os over for en form for Kristus-lighed, som ellers ville være umulig at opnå.

Jonas’ blokering ligger i, at han ikke ønsker at se Nineves mørke i øjnene, men måske er hans flugt lige så meget en flugt fra mørket i ham selv. Gud inviterer os til at opgive vores små, uanselige illusioner. Når man siger, at en person er desillusioneret, menes der ofte, at pågældende er kynisk eller pessimistisk. Tingene har været svære, og man har opgivet håbet og kan kun se det negative i tingene. Det er delvist rigtigt. Vores håb og forventninger kan kun blive knust i begrænset omfang, før vi opgiver dem helt. Helere undgå skuffelser end at blive svigtet igen.

Alligevel forekommer det som om, Gud er på ud-kig efter desillusionerede mennesker, fordi de er de eneste, som har en chance for at se verden, som Gud ser den. Gud længes efter mennesker, som bevæger sig fra ”illusion til bøn, fra falsk vished til sand uvished, og fra mange sikre guder til den Gud, hvis kærlighed ikke kender nogen grænser” [Nouwen, Reaching Out]. Men lige nu er Jonas så dybt begravet i sine illusioner, at han simpelthen nægter at bede.

Spørgsmål:

Hvorfor tror du at lidelse ”åbner os overfor en form for Kristus-lighed, som ellers ville være umulig at opnå”?

Hvad tror du det betyder at bevæge sig ”fra falsk vished til sand uvished”?

Hvilke storme i dit eget liv har været med til at omforme din forståelse af Gud og verden?

JONAS - UGE 3

Jonas 2,1-10

I mellemtiden havde Herren ordnet det sådan, at en stor fisk slugte Jonas. Jonas var inde i fisken i tre dage, og fra fiskens indre bad han til Gud: »I min nød vendte jeg mig til dig, Herre, og du greb ind! Jeg råbte om hjælp fra dødens forgård, og du bønhørte mig!« Han fortsatte: »Du kastede mig i havet, og jeg sank ned i dybet. Jeg blev slugt af det store ocean, og bølgerne rasede oven over mig. Jeg troede, du havde forkastet mig, og at jeg aldrig mere skulle se dit hellige tempel. Vandmasserne lukkede sig omkring mig, havets dyb omsluttede mig. Vandplanterne vikled sig om hovedet på mig, og jeg sank ned mod bjergenes rødder. Jeg var på vej gennem dødsrigets port, som ville blive smækket i efter mig for evigt. Men Herre, du hørte min bøn og rev mig ud af dødens gab. Da alt håb var ude, vendte jeg mig til dig, Herre, og fra dit hellige tempel hørte du min bøn. De, som holder sig til falske guder, oplever ikke din trofasthed og nåde. Men det har jeg nu oplevet, og jeg vil takke dig med lovsang og ofre. Jeg vil indfri mine løfter til dig, for det er dig, Herre, der har magt til at redde.« Derefter sørgede Herren for, at fisken spyttede Jonas ud på strandbredden.

I Markus Evangeliet finder man en beretning, som har en fascinerende lighed med Jonas’ eventyr på båden. I Mark 4,35-40 er Jesus og disciplene ombord på en båd, for at krydse Galilæasøen, da en voldsom storm truer med at få båden til at synke. Ligesom Jonas, lå Jesus nedenunder og sov.

Ligesom Jonas, vækkes Jesus af sine skrækslagene medpassagerer.

Til forskel fra Jonas forbliver Jesus ikke tavs. Han hæver stemmen og søen falder til ro. Jonas ved, hvis han beder, vil havet blive roligt igen, men han kan ikke få sig selv til at gøre det.

Bøn spiller en afgørende rolle i beretningen om Jonas. Ved tre forskellige anledninger er der mennesker i nød, som råber til Gud – først sømændene på skibet, så Jonas i fiskens indre og endelig, i kapitel 3, råber indbyggerne i Ni-

veve til Gud. I alle tre tilfælde er Gud hurtig til at svare.

Bøn er en mærkelig ting. De fleste vil være enige i, at det er en nødvendig del af et sundt gudsforhold. Alligevel er der mange, som føler, at de kommer til kort, hvad bøn angår. Vi er ikke gode til bøn, siger de. Der er en lang række af ting, som forhindrer os i at bede, og som følge heraf efterlader talen om bøn ofte folk med følelser af skyld, skam og mindreværd. Vi fristes til at tro, at løsningen på bønnens dilemma ligger i bare at lægge endnu flere kræfter i – at bede endnu mere og med mere lidenskab. På trods af vores mange anstrengelser, bliver vi ofte slået tilbage til udgangspunktet igen.

Spørgsmål:

Hvad er det, der holder dig fra at bede?

Hvordan har du oplevet skuffelser vedrørende bøn i dit eget liv?

Vi har brug for et helt nyt tankesæt, hvad bøn angår, og en af de mest chokerende dele af Jonas historie er, at Gud bruger en mand, som helt åbenlyst nægter at bede, til at give os en af de mest bevægende lektioner i bøn, vi overhovedet finder i Skriften.

Overraskende nok er bønnen ikke Jonas’ egne ord. I stedet låner han hver eneste af dem direkte fra Salmerne (3, 5, 18,30, 42, 69, 120 og 139). Så længe Salmerne har eksisteret, har troende brugt dem som undervisning i, hvordan man beder, hvilket er let nok at forstå. Der findes øjeblikke i livet, hvor vi simpelthen ikke aner, hvad vi skal sige til Gud – øjeblikke hvor vi er så vrede, forvirrede eller rent ud sagt uinspirerede, at vi ikke kan fremstamme selv den allermindste bøn. I sådanne øjeblikke bliver Salmernes ord levende. Når du ikke selv kan finde ord, så lån dem fra andre. Når du ikke selv kan finde håb, så lån det fra andre.

Søndag efter søndag sidder mennesker og stirrer på ordene i sangene, der synges, ude af stand til selv at synges dem. Det er et faktum,

at der findes øjeblikke, hvor vores hjerte ikke vælger at sige 'Herren, velsignet være dit navn', og i sådanne momenter er det fællesskabet omkring os, der ved at synge 'Mit hjerte vælger at sige Herre, velsignet være dit navn', som giver os mod og tro til at holde fast i tilliden. At bede med lånte ord har evnen til at lede os ind til Guds nærvær, i de situationer hvor vi ikke selv kan finde vej. Men det er ikke alt.

Et af den kristne fortællings store mysterier er, at ord har en evne til at blive til kød. På hebraisk betyder davar "ord", men det betyder også "be-givenhed". Ord formidler ikke kun tanker, de får også ting til at ske, ligesom Guds ord i 1. Mose-bog fremkaldte skabelsen. De har kapaciteten til at rive sig løs inden i et menneske, og rasle rundt uden ende derinde i uger eller måneder, ja, nogen gange hele livet igennem. Det er den slags ord, som ikke vil lade os være – de holder ved, nager indtil man forandrer dig. De bliver bogstaveligt talt til kød. Så med ryggen mod muren, der i fisken, husker Jonas på Salmerne og væver disse lånte ord sammen til en bøn.

Spørgsmål:

Har du nogle ord, som igen og igen vender tilbage til dig? Hvordan har de været med til at forme dig?
Har du haft perioder, hvor du ikke vidste, hvad du skulle sige til Gud?

Der er grundlæggende set to former for salmer: klagesange og taksigelser. Alt i Jonas' situation peger hen i retningen af klagen. Han er vred. Han er på dødens rand. Men da Jonas mindes Salmerne, beder han en taksigelsesbøn. Et underligt valg.

Vi finder noget tilsvarende i Jobs bog. I løbet af 24 timer mister han alt: Hans umådelige rigdom bliver frastjålet ham, alle hans tjenere – undtagen de få som kan fortælle ham, hvad der er sket – bliver slået ihjel, hver og én af hans børn bliver dræbt i en voldsom storm. Det er et pludseligt og overvældende tab, og Jobs svar er ikke, hvad man kunne forvente.

"Da rejste Job sig og rev sin kappe itu som udtryk for sin dybe sorg og fortvivlelse. Derefter barbe-rede han alt sit hår af og kastede sig til jorden for Guds ansigt.

»Nøgen kom jeg til verden, og nøgen skal jeg herfra!« sagde han. »Herren gav og Herren tog. Al ære tilkommer ham!« (Job 1,20-21).

Både Jonas' bøn og Jobs lovsang er ulogiske og uventede. Hvem beder en taksigelsesbøn, efter at være blevet slugt af en fisk? Hvem ville kaste sig til jorden og lovsynge, efter at have mistet alt?

Midt i en overvældende sorg og håbløshed, rækker Jonas tilbage ind i en rig historie af bøn, og beder en bøn fyldt med håb og tillid. Denne bøn kan meget vel være den største sandhed, som åbenbares gennem Jonas' liv.

Bøn hjælper os til at udleve de sandheder, som vi nogen gange ikke føler eller ser. På trods af overvældende beviser på det modsatte, er sandheden, at:

Gud har kontrol med det hele.

Man kan have tillid til Gud.

Gud hører bønner som stiger op til ham fra de dybeste steder; de når op foran hans ansigt, og han bekymrer sig om dem.

I den jødiske kultur beder den sørgende en sørgebøn hver dag i et helt kalenderår. Bønnen har dog i sig selv intet at gøre med sorg. I stedet handler den om Guds karakter. Tanken er, at den sørgende måske ikke her og nu oplever ordene som virkelighed, og alligevel lærer den bedende ved at bede bønnen i helt år, omgivet af venner, at leve sig ind i sandheden i ordene.

At bede taksigelsessalmer hjælper os, i vore øjeblikke med sorg, forvirring og ængstelse, med at bevæge os ud af hjælpeløsheden, og ind i sfæren med Guds hjælpsomhed. De river os ud af vores egen usselhed og ind i Guds storhed. Uanset omstændighederne, så viser Salmerne os den vej vi ikke selv er i stand til at finde.

Der er kun ét problem. Jonas nævner ikke Nineve eller sin flugt med et eneste ord. Han undskylder ikke. Han omvender sig ikke. Han siger ikke, at han vil rejse til Nineve alligevel. Og ud fra hvad vi har lært at kende om ham indtil nu, så er hans udeladelser noget mistænkelige.

Så hvad skal vi mene?

Er hans ord oprigtige?

Er han et forvandlet menneske?

Eller siger han bare alle de rigtige ting?

Eller er det, som så ofte før, lidt af begge dele?

Måske er en af de mest værdifulde gaver i historien om Jonas den, at Gud igen og igen virker i verden gennem mennesker med en underlig blanding af værdighed og fordærv, oprigtighed og selvished. Uanset hvad, så stiger hans bøn op foran Gud og Gud befaler fisken at spytte ham ud på det tørre land.

Spørgsmål:

Læs SI 9 (en taksigelsessalme) højt sammen. Mens I lytter til den, tag notits af de ord som fanger din opmærksomhed. Hvad er det, som prikker til dig ved denne salme?
Er der noget i den, som du lige nu har brug for at høre i dit liv?
Læs nu SI 13 (en klagesang) højt sammen, og læg igen mærke til det, der berører dig. Hvad er det, der prikker til dig?
Er der noget i den, som du har brug for at høre for lige nu?
Hvordan har bøn hjulpet dig til at finde håb midt i håbløsheden?

JONAS - UGE 4

Jonas 3,1-10

Igen talte Herren til Jonas og sagde: »Tag af sted til den store by Nineve og udråb over den det budskab, jeg giver dig.« Denne gang adlød Jonas og tog til Nineve, som Herren havde befalet. Nineve var en umådelig stor by, og det ville tage tre dage at gå igennem den. Jonas gik nu igennem byen og råbte en hel dag: »Om 40 dage vil Nineve blive lagt i ruiner!« Nineves indbyggere tog budskabet alvorligt, og der blev udråbt en faste. Byens ledere og hele befolkningen klædte sig i sæk og aske for at vise, at de angrede deres synder. Så snart Nineves konge havde hørt Jonas' budskab, havde han nemlig holdt rådslagning med sine ministre. De blev enige om, at følgende befaling skulle bekendtgøres over hele byen: »Kongen og hans ministre bekendtgør hermed, at ingen, hverken dyr eller mennesker, må spise eller drikke noget! Alle skal klæde sig i sæk og aske og råbe til Gud om nåde! Alle skal omvende sig fra deres ondskab og gøre ende på uretfærdighed og vold! Måske vil Gud vise barmhjertighed og ikke ramme os med sin frygtelige straf, men lade os leve.« Derefter tog kongen sin kappe af, klædte sig i sæk og aske og satte sig på jorden. Da Gud så, at indbyggerne omvendte sig fra deres ondskab, forbarmede han sig og ødelagde ikke byen, som han havde sagt, han ville gøre.

Bibelen nævner intet om Jonas' lange rejse fra Middelhavskysten til Nineve, kun at fisken spyttede ham op på tørt land, og at han begiver sig til Nineve. Tre dage i maven på en fisk og en lang fodrejse, giver en masse tid til at tænke over tingene. Hvad tænker Jonas på, mens han går den lange vej?

Er han så taknemmelig over at være i live, at hvert eneste skridt føltes som en gave? Eller grubler han over sin egen overbevisning om, at Nineve ikke fortjener, at Gud bruger så meget som ét sekund på at bekymre sig for Nineve?

Bibelen siger ikke noget om det. Den fastslår ganske enkelt, at denne gang begav han sig af sted.

En ting står helt klart: Jonas foragter Nineve og måske med god grund. Faktisk er Nineve ikke den eneste by i Skriften, hvis ondskab var så stor, at det fangede Guds opmærksomhed. Sodoma og Gomorras synd var så grov, at Gud besluttede sig for at tage »derned for at se, om deres handlinger virkelig er så forfærdelige, som det lyder til.« Vi kan af det, vi læser forstå, at tilstanden i Sodoma og Gomorra virkelig var forfærdelig, og eftersom Nineves ondskab på samme måde stiger op foran Gud, må tingenes tilstand også virkelig have været meget dårlig.

Og det stod dårligt til i Nineve. Så slemt at profeten Nahum talte om det: "Ak, Nineve, hvor har du udgydt meget blod. Du har bedraget og røvet uden begrænsning. Jeg hører allerede smæld af piske og raslen af vognhjul. Hestene galoperer af sted, og stridsvognene flyver hen over jorden. Jeg ser for mig rytternes glimtende sværd og de lange, lynende spyd. Der vil blive masser af døde, utallige mennesker vil blive dræbt. Der bliver endeløse dynger af lig, så man ligefrem snubler over dem. Nineve forførte mange nationer med sin fortryllende skønhed og rigdom. De blev forblændet af byens pragt og blev alle gjort til slaver." (Nahum 3,1-4).

Hvem kan overhovedet fortænke Jonas i, at han ikke havde lyst til at tage af sted? Det er så let for os at fokusere på det faktum, at Jonas i sidste ende fulgte Guds bud om at rejse, at vi helt glemmer, hvor slemt det stod til i Nineve.

Man kan næsten tage fejl af Nahums beskrivelse af Nineve, med de ugerninger der begås i Congo: slaveri, systematiske voldtægter og menneskehandel. Og der er ikke tale om personlige synder – hvis du læser afslutningen af kapitel 4, nævner Gud dyrene i Nineve. Det er en mærkværdig og trist detalje, for synden rækker ud over kun at berøre os mennesker, til tingene omkring os, endog til skaberværket. I 1. Mos 3 lavede Gud skindtøj for dække Adam og Evas nøgenhed, efter de havde taget af den frugt, som gav dem evnen til at skelne mellem godt og ondt. Hvor skulle skindtøjet komme fra, om ikke fra dyr?

Gud måtte slå ihjel pga. Adam og Evas synd. Vi narrer os selv ved at tro, at vores synd ikke er så slem, så længe den ikke skader andre. Men vi er så forbundet med hinanden og verden omkring os, at vores synd altid rækker længere ud end bare til os selv. Den har altid implikationer for andre.

Spørgsmål:

Fortjener alle en chance til?

Hvordan ville du have det, hvis du var Jonas, der var på vej mod en dybt fordærvet by?

Hvordan er du blevet påvirket af en anden persons synd?

Hvornår har du oplevet, at din synd havde konsekvenser for andre?

Uanset om Jonas lærte at dele Guds bekymring for Nineve, eller bare tog afsted af pligt, så er det et mirakel, at han overhovedet gjorde det. Han begiver sig ind mørkets hjerte og begynder at vandre op og ned ad gaderne, mens han proklamerer, at "om 40 dage vil Nineve blive lagt i ruiner!".

I Hebræerbrevet er tallet 40 symbolet på en forlænget periode. Syndfloden i 1. Mos varede 40 dage, Israelitterne tilbragte 40 år i ørkenen, Jesu fristelse varede 40 dage. Gud giver ninevitterne en forlænget frist, før byen vil blive ødelagt.

Det er en advarsel.

Jonas' advarende ord begynder at sprede sig gennem byen. Nyhederne kommer endda kongen for øre, som derefter gør noget for en konge helt uventet: han stiger ned fra sin trone, tager sin kongekappe af, ifører sig sæk og aske og sætter sig på jorden. Han udsender et kongeligt dekret, som pålægger alle – selv dyrene – at iføre sig sæk og aske.

Tro mod jødisk tradition, holdes Nineves gen-svar til Gud op som et skinnende eksempel på sand omvendelse.

De jødiske vismænd mener, at Nineves omvendelse var så oprigtig og altomfattende, at "selv den som havde stjålet en bjælke og bygget den

ind i sit hus, rev hele bygningen ned og returnerede bjælken til dens ejer". (Jonas, JPS, 1999).

I vers 10 står der: "Da Gud så, at indbyggerne omvendte sig fra deres ondskab, forbarmede han sig og ødelagde ikke byen, som han havde sagt, han ville gøre."

Det hebraiske ord for "omvendelse" er ordet shuv. Det betyder "at dreje", men det betyder også "at vende tilbage". Omvendelse – ægte, livsforvandlerende omvendelse – handler om mere end bare at dø fra synden. Det handler også om at vende tilbage til den form for liv, som vi blev skabt til. Omvendelse handler om at stoppe og gå, at dø og leve, at give op og fortsætte. Det er overgivelse og frihed på én og samme gang.

Guds barmhjertighed i historien om Jonas er ikke tilfældig. Den vækker sømændene og ninevitternes omvendelse. Det starter noget i Gud, som han ikke kan modstå. "Omvendelse har eksplosiv indvirkning på Gud; Gud er særdeles sensitiv over for omvendelse. Hans svarer energisk på selv den mindste antydning af omvendelse, selvom en person har begået forfærdelige synder". (Meet the Rabbis, af Brad Young, Hendrickson Publishers, 2007).

Der findes en jødisk fortælling om omvendelsens kraft, i hvilken kong Manasse, en af de ondeste konger i Judas historie, omvendte sig og søgte Guds velvilje. I henhold til legenden var de englens så fortørnede over Manasses synd, at de forhindrede hans bønner i at nå frem foran Guds trone. Men Gud selv flængede et hul i sin egen trone, for at Manasses bønner kunne nå op til ham.

Gud venter bare på, at vi vender tilbage til ham.

Omvendelse var kernen i alt, hvad Jesus gjorde. Overalt hvor han kom hen, forkyndte han, "omvend jer, for nu er Guds rige kommet". Det var omvendelse, som Jesus henviste til, da han henviste til Jonas' tegn i Matt 12. I den passage bad nogle af de Skriftlærde og farisæerne Jesus om et tegn. Jesus svarede ved at sige, "»Onde ogantro mennesker forlanger tegn. Men den slags

mennesker får ikke andet end profeten Jonas' tegn. For som Jonas var tre dage i havdyrets bug, sådan skal Menneskesønnen være tre dage i jordens dyb. Nineves ledere vil på dommens dag rejse sig og anklage den slags vantro mennesker, for da Jonas forkyndte dom over Nineve, angrede alle byens indbyggere deres ondskab og vendte sig til Gud. Og her står en, der er større end Jonas." (Matt 12,39-41).

De hedenske søfolk og de blodtørstige ninevitter omvendte sig, men Jonas, en hebraisk profet, en leder, synes aldrig rigtig at komme så langt. Han er hårdhjertet og stædig lige til det sidste. Da Jesus, Guds søn, kommer til jorden, er det troens ledere, farisæerne og de lovlærde, som nægter at tage imod hans budskab, "omvend jer, for himmeriget er kommet nær."

Både historien om Jonas og Jesu liv og tjeneste er centreret om kraften i det at omvende sig. De er en invitation til at vende sig væk fra synd og vende tilbage til det liv, som Gud skabte os til.

Det er også derfor, at historien om Jonas er så passende for os at udforske under fasten. Fasten er en periode, hvor kristne reflekterer over deres liv og spørger, "hvad har jeg brug for at dø fra? Hvilke vaner, mønstre, opførsel og tænkemåder, tale og levemåde skal jeg lægge bag mig?" For Gud har skabt os til så meget mere. Men vi forlader ikke bare noget, vi erstatter det med nye vaner, mønstre, opførsel, og måder at tænke, tale og leve på.

Vi erstatter død med liv.

Vi udveksler hjerter af sten med hjerter af kød. Vi drejer væk og vender tilbage.

Spørgsmål:

Hvilke nye vaner, mønstre, opførsel og måder at tænke, tale og leve på ønsker du for dit liv?

Hvilke nye vaner, mønstre, opførsel og måder at tænke, tale og leve på ønsker du at lægge bag dig?

Et at de stærkeste billeder på omvendelse finder vi i kapitlet om Nineves konge, der træder ned fra sin trone. Det er en anerkendelse af, at han ikke har kontrol med tingene, at der er en anden, som har større ret til den trone. Omvendelse er en måde at komme ned fra tronen i vores eget liv på, at træde ned og bekende, at vi ikke er i stand til at leve den form for forløst liv, som Gud skabte os til, når vi forsøger at gøre det i vores egen magt og kraft.

Jonas' invitation til Nineve, og Jesu invitation til os, er omvendelse.

Gud venter kun på, at mennesker vender sig bort fra deres synd og vender tilbage til ham. Spørgsmålet er, "hvordan svarer vi?" Vil vi svare på samme måde som sømændene og ninevitterne, eller som Jonas? Vil vi svare som synderne og tolderne på Jesu tid, eller som farisæerne og de skriftkloge?

"Vi har vænnet os til synden, og Skriften ligger som små fragmenter i vores liv; velgørenhed er visnet hen pga. beregning, og gnisten af renhed er brændt ud. Alligevel kommer vi til Yom Kippur [eller til fasten], og den Gud som sagde, "jeg har tilgivet". Han hvisker det endnu engang til os og venter på vort svar.

Hvad bliver det mon? Hvilken form vil det tage?

Lad os reparere det, som stadig kan repareres

Lad os give det tilbage, vi vandt ved uretfærdighed

Lad os stifte fred med vores sårede bror

Lad os genoprette dem, vi forurettede

Lad os indrømme det falske i os selv

Lad os sætte det som er forkert på plads i vores familieliv

Lad os ikke gøre glæden ved livet til noget surt

Må Gud give os mod til at gøre disse ting og hjælpe os med at genopbygge vore liv. Når vi har fuldført vore opgaver, må Han så tillade os at nyde det lys, som skinner for de retfærdige, så han kan fryde sig over os. Porten til Hans nåde står stadig åben. Lad os træde ind." (Fra Forms of Prayer for Jewish Worship III: Prayers for the High Holiday of Awe. 8. udgave 5745, London: Reform Synagogues of Great Britain, 1985).

Spørgsmål:

Hvorfor tror du, det var så svært for Jonas og farisæerne og de skriftkloge at tage imod Guds invitation til omvendelse?

Hvorfor tror du, det er så svært at omvende sig?

JONAS - UGE 5

Jonas 4,1-4

Men Jonas blev rasende. »Tænkte jeg det ikke nok!« klagede han til Herren. »Jeg vidste det allerede, inden jeg tog hjemmefra! Det var derfor, jeg hellere ville flygte til Tarshish! Jeg ved jo, at du er en nådig og barmhjertig Gud. Der skal meget til, før du bliver vred, og du er så fuld af kærlighed, at du tilgiver folk, bare de beder om det! Lad mig dø, Herre. Jeg vil hellere dø end leve, når det skal være på den måde!« Men Herren svarede: »Jonas, har du grund til at være så vred?«

Jonas er mere end bare frustreret. Han er langt ud over at være oprørt. Han er rasende. Så rasende, at han for anden gang i denne beretning hellere vil dø end leve i den virkelighed, som Gud har skabt.

Jonas siger, at en af grundene til hans vrede er, at der "skal meget til, før du bliver vred" [i den engelske tekst: "der skal meget til, før du sender ulykker", o.a.]. Ordet "ulykker" betyder omfattende tab eller vedvarende nød, eller vi kunne sige vedvarende tragedie.

Når vi tænker på konstant tragedie, er det nær-

liggende at tænke på befolkningen på Haiti, som blev ramt af et voldsomt jordskælv for nogle år siden, som dræbte tusindvis af mænd, kvinder og børn og efterlod tusindvis af andre mænd, kvinder og børn uden mad, vand eller et sted at sove. En by i voldsom nød i mange år frem, og med meget lidt håb at klynge sig til.

Det er ulykke, og det er det, som Jonas håber på for Nineves befolkning? Jeg tror man roligt kan sige, at roden til Jonas' vrede stikker meget dybt. Den slags vrede opbygges ikke fra den ene dag til den anden.

Faktisk er det hebraiske ord for vrede ordet chara. Det betyder ikke kun vred, men også "at brænde". Jonas' vrede er en sydende, boblende form for raseri, som ligger lige under overfladen. Det er den form for vrede, som har været der i rigtig lang tid, og som kan bryde gennem overfladen og eksplodere når som helst. Der skal kun små ting til, at det fører til vulkanske udbrud af raseri.

Jeg havde selv sådan en dag for ikke så længe siden. Den slags som løber løbsk, så snart du løfter hovedet fra puden. Alt som kunne gå galt, gik galt. Først var det bilen, så var det børnene, så var det toilettet og videre fortsatte det på den måde. Ved middagstid fløj jeg gennem køkkenet, på vej ud for at ordne bilen, da min kone spurgte mig, om jeg ikke ville tage affaldet med ud.

Om jeg kan affaldet med ud?

Du vil have, at jeg tager affaldet med ud?

Har du nogen ide om, hvordan min dag har været?

Hvor vover du?

Jeg eksploderede i brudstykker af sætninger og anklager, med et udbrud af latterligt høj lydstyrke, fordi alt hvad der var gået galt for mig den dag, pludselig var et resultat af, at hun bad mig om at gå ud med affaldet. Imens stirrede min kone bare på mig med et udtryk af: Hvem er du?

Det er chara. Denne sydende, boblende flod af raseri, som flyder lige under overfladen.

Min tirade havde ingenting med affaldet [som jeg tog med ud] at gøre, men det var et afløb for min frustration og behov for at give nogen eller noget skylden. Når vi bliver vrede, er vi hurtige til at se os omkring for at lede efter årsagen til vores reaktion, og derved kan skylden for alt, der er forkert i vores situation ligge hos ... ham, hende, dét. Vreden er en indikator; den er som en alarm, der gør os opmærksom på, at der er noget galt. Vreden er for personligheden det, som smerte er for kroppen.

Vores første indskydelse er at søge efter årsagen til vores vrede uden for os selv – han gjorde mig vred, de mennesker der gjorde mig vred. – men som hovedregel er det nogen inden i os, der er galt.

Mit udbrud havde med mig at gøre. Der var en storm under opsejling. Jeg var ved at miste kontrollen med min dag, og jeg kan ikke fordrage den følelse. Jeg holder af at have kontrol med tingene. Når tingene ikke går, som jeg gerne vil have det, bliver jeg vred.

Måske har Jonas det på samme måde.

Han ser sig omkring efter årsagen til sin tilstand og lige der er Nineve. Men måske handler det om mere og andet end Nineve.

Sidste år tilbragte jeg en uge med at besøge familiemedlemmer, som jeg ikke ser så tit. Familie er en skøn ting, men familie er også et af de steder, du med størst sikkerhed kan finde chara.

En aften havde jeg en snak med et noget tvært familiemedlem, som var irriteret over et andet familiemedlem, og som brugte anledningen til at indvi mig i situationen. I tyve minutter kom personen med den ene strøm efter den anden af årsager og grunde til ikke at kunne lide den anden. "Så sagde hun det, og så sagde hun sådan"; listen fortsatte og fortsatte i en uendelighed. Efter adskillige minutters ordstrøm sagde jeg:

”Ved du hvad, det er min erfaring, at det vi hader hos andre i virkeligheden er en genspejling af det, vi hader ved os selv.” Tavshed.

Så tog vores samtale en helt uventet drejning.

”Jeg er en elendig far”, sagde han.

”Jeg kender ikke min egen søn. Jeg bor hjemme hos mine forældre. Mit helbred er elendigt. Jeg har ikke noget arbejde. Det er nok svært at elske sin næste, når man ikke engang kan elske sig selv.”

Jeg talte med et mavesurt familiemedlem, men jeg følte det, som om jeg talte med Jonas selv.

Her er der en mand – som påberåber sig at tale på Guds vegne – som er ophidset over, at Gud har vist nåde og barmhjertighed over for en bys indbyggere. Det synes ikke at hænge sammen. Man ville tænke, at en person der taler på Guds vegne ville have en anelse om, hvordan Gud opererer. Men måske er det selve problemet.

Jonas siger til Gud, ”Jeg ved jo, at du er en nådig og barmhjertig Gud. Der skal meget til, før du bliver vred, og du er så fuld af kærlighed, at du tilgiver folk, bare de beder om det!”

Jonas får, som så mange af os, ikke sin vilje. Han ønsker ikke en ”nådig og barmhjertig Gud”, han ønsker en ”vred, ulykkesbringende Gud”. Han vil have retfærdighed. Men ikke noget af det bliver, som han gerne vil, og det gør ham vred. En rådgiver sagde engang til mig, at ”vrede har sin rod i frygt”. Ofte skyldes vores vrede over noget, at vores frygt bliver til virkelighed.

Er Jonas bange for, at Gud er blevet for blødsøden?

Bange for, at Gud viser både den retfærdige og den uretfærdige nåde?

Bange for, at Gud ser på ham og Nineve med den samme kærlighed og omsorg?

Bange for, at alle hans anstrengelser for at være retfærdig ikke vil skille ham ud fra

indbyggerne i Nineve, men tværtimod bringe ham endnu tættere på dem?

Spørgsmål

Hvad er det hos andre, der har gjort dig vred, hvor du senere har opdaget de selv samme ting i dig selv?

Hvis du ser bagom eller ned under din vrede, hvad er det så for en frygt, der måske er forbundet med den?

Jonas og Nineve er mere ens, end han ønsker at indrømme. Inde i fisken råber Jonas til Gud om nåde og barmhjertighed, og Gud udfrier ham. Nineve råber den samme bøn til den samme Gud og Gud svarer på samme måde.

Nåde.

Jonas og Nineve har brug for den samme ting fra den samme Gud.

Der bliver vendt op og ned på hans virkelighed, og han finder sig et sted, som han er godt bekendt med, en kløende lyst til at komme væk – en længsel efter at flygte fra det hele, lyst efter at løbe uden at se sig tilbage. I sidste ende vil Jonas bare gerne dø, hvilket grundlæggende set bare er en anden form for flugt.

På samme måde som Jonas flygtede til Tarshish, så er han faktisk stadig på flugt.

Når vi ser godt og grundigt på os selv og kigger efter roden til vores vrede, vil vi opdage ting, vi bryder os om, og ting, vi ikke bryder os om, såsom frygt og selvhad.

Måske flygter Jonas fra sig selv.

Og uanset hvor langt væk han løber, så vil han altid måtte fortsætte med at løbe.

Måske er vi også vrede som Jonas er. Måske flygter vi. Jo mere vi flygter, desto mere lægger vi afstand til den nåde, som venter på os.

Det er på tide at holde op med at flygte.

For hvis vi vælger at holde fast ved vores vrede, vil vi hurtigt opdage, at den følger os, lige meget hvor vi tager hen. Efter at have udtømt alle muligheder derude, står vi kun tilbage med det, der er herinde, det som er inden i os.

Jeg finder stor trøst i sandheden om, at Gud ikke forandrer sig. Gud er den samme for os, nu og her, som han var det for Jonas og for Nineve. Gud er ikke løbet tør for nåde. Måske er det, når vi accepterer den nåde for vort eget liv, at vi endelig bliver i stand til at række den samme nåde ud til andre.

JONAS - UGE 6

Jonas 4,5-11

Jonas var gået ud øst for byen og havde lavet sig en lille hytte af grene. Så havde han sat sig i skyggen for at se på, når byen blev ødelagt. Herren lod nu en plante skyde op og give skygge over hans hoved. Jonas var da også vældig glad for planten. Men Gud lod derefter en orm bide hul i plantens stængel, så den allerede næste morgen var visnet. Da solen stod op, sendte Gud en brændende østenvind. Solens stråler stak Jonas, så han blev dårlig og kun ønskede at dø. »Jonas, har du grund til at være vred over det med planten?« spurgte Gud. »Jeg er så vred, at jeg foretrækker at dø!« svarede Jonas. »Du har medlidenhed med en plante, som du ikke engang selv har plantet,« sagde Herren. »Den voksede op den ene nat og forsvandt den næste. Hvor meget mere skulle jeg da ikke have medlidenhed med Nineve, hvor der bor mere end 120.000 uskyldige børn, som endnu ikke kender forskel på højre og venstre. Og hvad med alle de uskyldige husdyr?«

For de fleste handler historien om Jonas primært om, at han var ulydig, for derefter at adlyde, men de fleste af os har helt misset afslutningen på beretningen, eller rent ud sagt aldrig hørt den. Den er både genial og foruroligende.

Indbyggerne i Nineve er alt det, som Jonas afskyr ved menneskeheden. For ham repræsenterer de alt det, der er galt med denne verden. Så tanken om at de bliver vist nåde gør ham vred. Hans vrede forekommer dog at være personlig. Nineve er hans fjende. De har ført krig mod hans folk. Har dræbt nogen af dem han kendte, eller måske endda elskede?

Jeg tror at ”ulykke” i Jonas’ tanker er lig med ”retfærdighed”. Og han ønsker retfærdighed.

Mange af os kan forholde os til dette øjeblik. Øjeblikket hvor vi i vort stille sind fryder os over, at tingene falder sammen om ørene hos en anden person. En af mine venner fortalte mig om en af sine arbejdskolleger [som jeg vidste, hun foragtede], som var blevet taget i at stjæle og derfor blev fyret. Det var ikke historien, som bekymrede mig; det var den måde, hun fortalte den på: med et stort tilfreds smil. Hun fandt stor glæde i den andens ulykke. Det er ikke så forfærdelig meget anderledes for alle os andre, men når vi begynder at retfærdiggøre et andet menneskes eller gruppe af menneskers ødelæggelse for at opleve personlig tilfredsstillelse, så har vi et problem. Vores længsel kommer i modstrid med Guds længsel.

Spørgsmål:

Hvornår har du sidst håbet på at noget ville gå galt for et andet menneske? Hvorfor håbede du på det?

Hvad er anderledes ved situationen i dag?

I sidste ende handler Jonas’ historie om, hvad Gud ønsker, og hvordan han er. Hvad han længes efter for denne verden. Det er en beretning som stiller Jonas’ ønsker op over for Guds, og som bygger op til et spørgsmål: Vil det som Gud ønsker blive Jonas’ ønske? Vil Guds håb for denne verden blive Jonas’ hjerte for verden?

I kapitel 4,2 beskriver Jonas Gud som en ”... nådig og barmhjertig Gud. Der skal meget til, før du bliver vred, og du er så fuld af kærlighed, at du tilgiver folk, bare de beder om det!” Denne sætning bruges, ord for ord i hele Det gamle

Testamente, til at beskrive hvordan Gud er. Moses bruger de samme ord. Profeten Joel bruger dem. Guds karakter er nåde og barmhjertighed. Det hebraiske ord for barmhjertighed er rachum. Det betyder "mildt eller blidt" og henviser til den form for kærlighed en far har til sine børn.

Da vores datter var ti måneder gammel fik hun en bakterieinfektion i en lymfekirtel. I løbet nogle få timer fik hun en voldsom udvækst på nakken. Efter en lang aften på skadestuen kom vi hjem og forsøgte at lægge hende i seng, men smerterne fra nakken var så slemme, at hun kun kunne sove opretsidende, med hovedet lænet op mod noget. Så, som enhver anden far ville have gjort, sad jeg oppe i en stol hele natten, mens jeg holdt hendes pande i min hånd, så hun kunne sove. Det er rachum. Det er den slags ting en far gør for sine børn på grund af sin dybe kærlighed til dem. Det er et smukt billede. Det er den slags, der får os til at sige "åååhh".

Men tro nu ikke det er ironisk, når Gud udstrækker den slags kærlighed til indbyggerne i Nineve. Dette folk har myrdet og slået ihjel. De har svunget pisken over ryggen på slavearbejderne. Alligevel holder Gud dem for panden og sidder oppe med dem hele natten på grund af sin rachum.

Jonas har det ikke godt med Guds ekstravagante kærlighed, som han udøser over alle mennesker. Så han forlader byen og finder et sted, han kan sidde og betragte, hvad der sker med byen. Han forventer helt klart, at Nineve vil falde tilbage til det, den var før, ja, han håber faktisk på, at den vil. Jonas sætter sig, fordi han gerne vil være på første række, når Gud udvisker dette folk fra landkortet. Han sidder og venter, på udkig efter endelig at opleve retfærdighedens sødme.

Men mens han venter, bliver det utrolig varmt, og Gud lader en plante vokse op, så den kan give ham den skygge, han har brug for.

Hvis du har det ligesom mig, sidder du nok og tænker, "Hvad, du giver ham skygge?"

Jonas sidder og venter på, at Guds handlinger giver bagslag, og han kan sige, "Ha! Sagde jeg det ikke nok? Jeg sagde, at du var forkert på den" – og så gør Gud ham det mere behageligt? Jonas kan ikke vente på at se, at Gud tog fejl, og Guds svar er bare, "Har du brug for en parasol? Sidder du godt? Kan jeg skaffe dig noget?" Det er lidt, som hvis man har fået en lussing og så siger, "Undskyld, slog du din hånd? Er du ok?"

Jonas venter på at få lov til at nyde retfærdigheden ske fyldest, og Gud svarer med nåde og barmhjertighed. Det ironiske er, at Gud viser Jonas nåde, samtidig med at Jonas sidder og håber på, at Guds nåde må slå fejl i Nineve. Som om det på en eller anden måde er noget han fortjener, men det gør Nineve ikke.

Jeg tror at nøgleordet her er: "dem". Dem der, de mennesker derhenne, den gruppe, dem. Ordet "dem" indebærer ofte en forestilling om adskillelse. Der er "os", og der er "dem", og ofte bruges "dem" til at beskrive vores fjender. De frarøves deres menneskelighed. De begynder at stå for noget, som er mindre menneskeligt. Noget vi kan hade og ikke have det dårligt med at gøre det, fordi det kan retfærdiggøres.

Gud siger til Jonas, "Hvor meget mere skulle jeg da ikke have medlidenhed med Nineve, hvor der bor mere end 120.000 uskyldige børn".

Gud minder Jonas om, at hans fjender også er mennesker.

Det er så nemt at blive fanget af hævntrøst, ikke? Det er de meste vanvittige ting, vi kan begynde at håbe på.

Spørgsmål:

Har du nogensinde set på andre som mindre menneskelige end dig?

Har du oplevet at ønske at få hævn over nogen? Fik du det? Hvis ja, hvordan fik det dig til at føle? Hvis vrede kan beskrives som en blokering af vores vilje, så må vi spørge os selv om, hvad vores vilje er?

Hvad er det, vi vil?

Vigtigere endnu, hvorfor vil vi det?

Jonas' længsel efter at opleve Nineves ulykke står i kontrast til de karaktertegn ved Gud, som beskrives i kapitel 2: nådig, barmhjertig, fyldt af kærlighed. Han, som taler på Guds vegne, afspejler ikke selv de samme dyder som Gud. Jonas er fyldt af et andet håb.

Jonas' vilje er vidt forskellig fra Guds vilje.

Vi må på et eller andet tidspunkt spørge os selv: "Er det det, som Gud vil, der driver os?"

Ønsker vi det samme, som Gud ønsker?

Du har måske set en film, hvor hovedpersonen må vælge mellem nogle bestemte ting. Hele historien handler om, hvordan hovedpersonen bygger mod op til at træffe det rigtige valg, og efterhånden som filmen skrider frem, føler du dig selv involveret i historien. Så kommer det afsluttende klimaks, hvor alt hvad personen skal gøre er, at sige de rigtige ord, og du sidder helt ude på kanten af stolen, mens du i dit indre råber [eller for min kones vedkommende råber højt af fjernsynet] "Sig det, sig det!" Så, lige i det øjeblikket personen åbner sin mund, kører rulleteksterne hen over skærmen, og du råber af TV-apparatet, "NEJ!"

Sådan nogen slutninger driver os til vanvid. Gode historier har en tendens til at slutte på denne måde. De kommer ikke med løsningen. Vi bliver efterladt siddende med en uforløst

spænding over, hvad der så skete. Jesu lignelse om den fortabte søn slutter på en lignende måde. I afslutningsscenen bønfalder faderen den ældste søn om at komme med ind for at fejre den yngre søns hjemkomst. Men historien slutter, før den ældste søn træffer sit valg, og vi efterlades undrende: Tog han afsted til festen? Eller går han udenfor og surmuler?

At slutte en historie på denne måde er faktisk en meget smart måde for en forfatter til at ryste os ud af historien og ind i vores egne liv. Spørgsmålet er ikke så meget, om Jonas finder vej gennem det hele, men mere, kommer jeg til at gøre det? Spørgsmålet er ikke så meget, om den ældste søn kommer til festen, men mere om jeg kommer? Essensen af Jonas' historie er denne: Gud har en drøm for verden. Jonas har en drøm for verden.

Disse drømme er vidt forskellige. Gud har medfølelse. Jonas er vred. Gud inviterer Jonas til at dele sin drøm for verden, at skifte sin vrede ud med medfølelse. Vil han det? Gud rækker den samme invitation ud til os – til at tage del i hans drøm for verden, at ombytte vores vrede med medfølelse, nåde om barmhjertighed. Vil vi det?

Spørgsmål:

Så hvordan tror du, at Guds drøm for den verden du bor i ser ud? Er den overbevisende for dig?

Er der nogle få ting, du kan gøre for at din drøm for verden kommer tættere på Guds længsel?

PÅSKEMÅLTID

Liturgi til brug ved påskemåltid - skærtorsdag aften

Introduktion

Påskemåltidet er en ældgammel tradition, der går mere end 3000 år tilbage i tiden, og er en fejring af at Gud befrier os. Det er en festlig måde at indlede påsken, og en god anledning til at invitere venner, naboer mm. sammen i fællesskab for at fejre påskens indhold.

Ritualet som er beskrevet her er en lille vejledning til, hvordan påskemåltiden kan fejres, men I kan skære det til så det passer til anledningen. Hvis f.eks. der er børn med, så kan det gøres kortere. Hvis der er folk med, som ikke kender den kristne tradition for påske kan nogle af sangene og læsningerne f.eks. erstattes med personlige historier, refleksion og samtale.

De små forklarende tekster kan du bruge til inspiration og selv formulere med dine egne ord. Læsninger og bønner kan enten: læses af lederen, læses på skift af deltagerne eller læses højt sammen.

HUSK: Påskemåltidet er en fest! Selvom det er "liturgisk" så SLAP AF og MOR JER, som ved enhver fest.

Til måltidet skal bruges rødvin, brød og lam. I kan selv placere en forret hvis I ønsker. Sørg for saft eller juice til de, som ikke ønsker vin.

Velkomst og indledning

VELKOMMEN til påskemåltid: et festmåltid i Jesu navn!

Påskemåltidet er en ældgammel tradition, der går mere end 3000 år tilbage i tiden. Det første påskemåltid blev holdt den sidste aften, israelitterne var i Egypten, inden de drog ud af landet under Moses' ledelse. Efter udvandringen af Egypten befalede Gud, at israelitterne hvert år skulle holde et påskemåltid til minde om frelsen fra slaveriet i Egypten. Det har de fromme i Israel gjort lige siden. Jesus og disciplene fejrede også påskemåltidet.

Sidste gang Jesus fejrede påskemåltidet her på jorden, var skærtorsdag aften. Da var Jesus sammen med disciplene, og under påskemåltidet indstiftede han nadveren. Vores påskemåltid er ikke et jødisk påskemåltid. Vi er kristne, og vi vil fejre et kristent påskemåltid, hvor vi både vil mindes den allerførste påske, hvor Gud førte Israels folk ud af Egypten, og den påske for 2000 år siden, hvor Jesus døde for os.

Fælles praksis inden I går til bords

Bekendelse

Forklaring:

I Bibelen kaldes påsken også for »de usyrede brøds fest«. I hele påskeugen må Israels folk nemlig kun spise usyret brød (brød, der ikke er gæret eller syrnede). Inden man kan holde påskemåltidet, skal man derfor gøre hovedrent og rense alt gammelt brød ud. Det bruger det Nye Testamente som et billede på det, vi skal gøre nu

Fælles læsning: 1 Kor 5,7-8

Inden vi kan fejre festen, skal vi altså 'rense den gamle surdej ud'. Det gør vi ved at bekende vore synder for Gud og bede om tilgivelse:

Fælles bøn:

Herre, vi bekender for dig, at vi har syndet i tanke, ord og gerning. Vi bekender for dig, at vi ikke er dig værd, men vi kan ikke undvære dig. Gør med os, ikke efter vor fortjeneste, men efter din nåde og uudgrundelige barmhjertighed. Gå ikke i rette med os, men tilgiv os vor synd og drag du nu ind i vore hjerter, så vi i dig kan finde fred og hvile.

Fælles praksis inden måltidet

Vinen

Forklaring:

Nu har vi forberedt os og kan gå i gang med festen. Lad os høre, hvordan Jesus og disciplene begyndte påskemåltidet:

Læsning: Luk 22,14-18

Forklaring:

Påskemåltidet er et festmåltid. Derfor begynder det med et glas vin. Det vil vi også gøre. Vi hælder op, så alle har et glas vin (eller juice). Når alle har fået et glas, siger vi en takkebøn for vinen og bagefter drikker vi.

Bøn:

Lovet være du, Herre vor Gud, verdens konge, som skaber vintræets frugt.

Brødet

Forklaring:

Måltidet indledes med, at vi bryder brødet og vi deler dette, som billede på vores enhed i Kristus: Livets brød

Læsning: Luk 22,19-20

Praksis:

Bryd brødet, sig ordene: fordi der er ét brød er vi alle ét legeme....derefter brækker I et stykke af og giver til sidemanden, som gør og siger det samme til sin sidemand osv.

Fælles praksis under måltidet

Lammet

Forklaring:

Hovedformålet med påskemåltidet er at mindes Guds frelse. Derfor skal vi nu høre beretningen fra Det gamle Testamente, om dengang Gud frelste Israels folk ud af slaveriet i Egypten.

Fælles læsninger: (Historien kan også bare genfortælles)

2 Mos 1,8-14

2 Mos 3,7-14

2 Mos 5,1-5

2 Mos 12,3-13

Forklaring:

Påskelammet reddede israelitterne fra døden i Egypten. Før hørte vi, at NT siger, at "også vores påskelam er slaget, nemlig Kristus" (1 Kor 5,7).

Derfor vil vi nu læse om Jesu død.

Fælles læsninger:

Es 53,5-6

Matt 27,33-50

Syng evt. en sang eller salmen, f.eks.: Hil dig frelser og forsoner

Fælles praksis som afslutning på måltidet

Forklaring:

Gennem alle årene, hvor jøderne har levet spredt ud over hele jorden, har de hvert år sluttet påskemåltidet med ordene "Næste år i Jerusalem". Vi er også på vej til Jerusalem, nemlig det nye Jerusalem. Guds genskabelse af alt.

Fælles læsning: Åb 21,1-4

Fælles bekendelse: "Lad os alle mødes i det nye Jerusalem!" Slut evt. måltidet af med bøn eller velsignelse af hinanden

ASKEONSDAG LITURGI

Askeonsdag falder i år den 25. februar. På denne dag er der 40 dage til påskelørdag, og disse 40 dage er i den kristne tradition den store fastetid. Formålet med fasten er i den protestantiske kirke ikke at gøre bod for synd, men fastens mål er fornyelse af livet. Fastetiden er en tid, hvor man på en særlig måde forbereder sig på at modtage opstandelsens livskraft, og den er derfor tæt knyttet til påsken.

Med denne lille askeonsdag liturgi vil vi gerne invitere dig med ind i fastetiden gennem et ritual, som du kan bruge for sig selv eller sammen med din familie, cellegruppe eller menighed askeonsdag. Forberedelse inden liturgien: lav noget aske - f.eks. fra brændt papir eller lignende.

Indledning:

Bekendelse: "I faderens og Sønnens og Helligåndens navn"

Læsning: Rom 3,23-24 og Matt 18,18

Bøn: "Gud, du kender os bedre end vi selv gør. Når vi mislykkes, vil du genoprette os. Vi kommer til dig i tro på dit løfte om nåde og tilgivelse."

Fælles skriftlæsning og refleksion:

Salme 51,3-14
1 Joh 1,9

Stille refleksion

Aske:

Tag asken, tegn et lille askekors i panden, sig ordene "Husk på, af støv er du kommet, til støv skal du blive!"

Hvis I er flere sammen kan I skiftes til at tegne korset på hinanden mens I siger ordene.

(Asken symboliserer, at mennesket er støv og bøjer sig for skaberen. Korset, at du tilhører den korsfæstede og opstandne. Prøv også at lave det lille ritual sammen med børnene, de vil sikkert synes det er sjovt og stille spørgsmål, der kan give anledning til samtale om fasten og påsken.)

Velsignelse:

Han, som har begyndt sin gode gerning i dig, vil fuldføre den indtil Jesu Kristi dag. Fred være med dig (Fil 1,6)

Herren velsigne dig og bevare dig, Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig, Herren løfte sit ansigt mod dig og give dig fred (4 Mos 6,24-26)

MARTS

FASTEKALENDER - DAGLIG PRAKSIS

MANDAG	TIRSDAG	ONSDAG	TORS DAG	FREDAG	LØRDAG	SØNDAG
		5 Indled fasten med liturgi- en for askeonsdag.	6 Sig den apostolske trobekendelse mor- gen og aften.	7 Udfør nogle pligter i dit hjem, som du normalt ikke gør.	8 Tilbyd nogen din hjælp eller inviter din nabo ind til kaffe.	9 Gå til gudstjeneste og del efterfølgende et måltid med nogle venner.
10 Skriv et brev til Gud og forklar de vaner og synder og den adfærd, som du gerne vil dø fra.	11 Tag kontakt til nogen, du har mistet forbindelsen med.	12 Fast fra mad fra solopgang til solnedgang.	13 Gør noget, du har udsat længe.	14 Gå en tur i nabolaget og saml det affald op, du ser.	15 Løb en tur eller gå en lang tur.	16 Gå til gudstjeneste og del efterfølgende et måltid med nogle venner.
17 Bed før og efter måltider, som du spiser i dag.	18 Udvælg en person, som du beder for tre gange i løbet af i dag.	19 Sig den apostolske trobekendelse morgen og aften.	20 Spis kun eet måltid mad i dag bestående af ris og bønner. Brug tiden, hvor du ellers ville have spist de to øvrige måltider, til at bede for de sultende mennesker i verden.	21 Lær Johannesevangeli- et 13,34 udenad.	22 Bed fadervor kl. 9.00, 12.00, 15.00, 18.00 og 21.00.	23 Gå til gudstjeneste og del efterfølgende et måltid med nogle venner.
24 Skriv gule post-it sedler med opmuntringer til familie eller venner. Sæt dem rundt omkring i huset, så de finder dem i løbet af dagen.	25 Se en nyhedsudsendelse i fjernsynet sammen med venner eller familie og bed for det, du så.	26 Bed før og efter måltider, som du spiser i dag.	27 Fast fra teknologi: tv, computer, internet, playstation, Facebook og musik.	28 Lav et måltid sammen med familien eller nogle venner og del, hvad I har oplevet i løbet af dagen.	29 Udvælg en person, som du beder for tre gange i løbet af i dag.	30 Gå til gudstjeneste og del efterfølgende et måltid med nogle venner.
31 Spørg kollegaer eller venner om, hvad de synes, de mest påtrængende behov i Aalborg er.						

FASTEKALENDER - DAGLIG PRAKSIS APRIL

MANDAG	TIRSDAG	ONSDAG	TORSDAG	FREDAG	LØRDAG	SØNDAG
	1 Gå en tur i nabolaget og bed for alle, du ser.	2 Send en håndskrevet hilsen til en, du kender, som kunne have brug for en opmuntring	3 Fast fra at lytte til radio eller musik i dag.	4 Ryd op i dit klædeskab og aflever noget af dit tøj til genbrug	5 Lav et måltid mad til nogen og bring det ud til dem.	6 Gå til gudstjeneste og del efterfølgende et måltid med nogle venner.
7 Vær ikke sarkastisk eller ironisk i dag.	8 Lav en liste over ting, som du er taknemmelig for. Gå med sedlen i lommen og tag den frem hver gang, du skal til at beklage dig.	9 Tal med en nabo, kollega eller studiekammerat og spørg, hvordan de har det.	10 Saml familien eller et par venner og del historier om, hvad der har fået jer til at le denne uge.	11 Fast fra mad fra fra solopgang til solnedgang.	12 Fast fra sociale medier i dag.	13 Gå til gudstjeneste og del efterfølgende et måltid med nogle venner.
14 Bed fadervor kl. 9.00, 12.00, 15.00, 18.00 og 21.00.	15 Fortæl en ven eller et familiemedlem, hvad du godt kan lide ved dem.	16 Spis kun eet måltid mad i dag bestående af ris og bønner. Brug tiden, hvor du ellers ville have spist de to øvrige måltider, til at bede for de sultende mennesker i verden.	17 Fejr påskemåltid med familie eller venner (se liturgi).	18 Gå til langfredagsgudstjeneste sammen med din familie eller en gruppe venner. Brug derefter 10 minutter i stilhed på at reflektere over Jesu død på korset.	19 Tilbring denne aften i selskab med mennesker, du elsker.	20 Påskesøndag – Præstenetværket i Aalborg inviterer hele byen til opstandelsesfest med Aalborg Lovsang kl. 19.30 (sted: Aalborg Menigheds Center, Gasværksvej 5, 9000 Aalborg)

VELKOMMEN TIL

40

DAGE MED

BØN

FOR

BYEN